

Hồi 32

Động tâm cơ khéo phục nhị quái

Phương Triệu Nam theo lời căn dặn của Giác Mộng đại sư, chàng đi về phía Tây khoảng ba trăm bước quả nhiên thấy một gốc tùng mọc giữa vách núi đá. Chàng nhìn lý một hồi, quả nhiên thấy dưới gốc tùng có một vạch hoa văn. Phương Triệu Nam thầm vận khí, dồn vào hai tay, đẩy mạnh ra một cái, nào ngờ vách đá cứng rắn vô cùng. Nhưng chàng biết Giác Mộng đại sư không lừa gạt mình, chàng lại đẩy mạnh ra nữa, đá vẫn không hề lung lay. Tuy đã đẩy mấy lần nhưng vách đá chẳng hề xuy xuyên, chàng vẫn không hề nản lòng, chàng cứ thay phiên đẩy hai chưởng ra, cuối cùng cũng đã khởi động được cơ quan. Chỉ nghe kẹt kẹt mấy tiếng, vách đá quả nhiên bật ra, lộ ra một cánh cửa đá. Phương Triệu Nam tung mình vọt vào trong cánh cửa, bước thẳng vào trong, đi được ba trượng đột nhiên cảm thấy trời đất tối sầm, thì ra cánh cửa đã tự động đóng lại. Lối đi rõ ràng rất bằng phẳng, không hề ẩm ướt. Đi được khoảng gần trăm trượng, lối đi chợt rẽ làm hai. Lối bên trái dẫn xéo lên phía trên, lối bên phải thì rất bằng phẳng. Phương Triệu Nam hơi trầm ngâm, chàng bước về phía lối bên phải. Đi được khoảng ba bốn mươi trượng, lối đi chợt trở nên rộng rãi, tiếng thổ nặng nề vọng vào trong tai. Phương Triệu Nam biết đã đến gần chỗ giam nhị quái, chàng vừa vận khí giới bị vừa cố ý dậm mạnh bước chân tiến về phía trước. Đi qua hai lối rẽ, đột nhiên trước mặt sáng bừng.

Chàng thấy cách đó một trượng có một cánh cửa đá đóng chặt, trên cánh cửa đá có chừa một cái lỗ khoảng một thước rưỡi, tiếng thổ nặng nề truyền ra từ cái lỗ ấy. Phương Triệu Nam chậm rãi bước đến cạnh cánh cửa, thò đầu nhìn vào bên trong. Chỉ thấy có một người tóc dài phủ mặt, quần áo rách rưới trên lưng có một cái cùm màu vàng trông giống như bánh xe, đang ngồi dựa vào vách đá mà ngáy kho kho. Trên vách phía Tây có một cái lỗ tròn như hình mặt trăng, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào cái lỗ ấy. Phương Triệu Nam vỗ mạnh vào cánh cửa đá hai cái rồi cao giọng nói: “Tại hạ là Phương Triệu Nam đến đây thăm hai vị”.

Quái nhân tóc dài phủ mặt chợt ngồi dậy, hai mắt sáng ngời: “Người có phải là nhà sư chùa Thiếu Lâm không?”.

Phương Triệu Nam nói: “Tại hạ không phải là người trong chùa Thiếu Lâm...” chàng vừa trả lời vừa ngằm vận công lực bẻ gãy cái ổ khóa bằng sắt bên ngoài cánh cửa, rồi đẩy cửa chậm rãi bước vào. quái nhân ấy thấy thế thì tựa như rất mừng rỡ. Y cười ha ha một hồi, ngồi thẳng dậy rồi dựa vào vách đá nói: “Mấy mươi năm trước, trên giang hồ

ai nghe đến tên của lão phu cũng phải vỡ mật, thế mà tên tiểu tử nhà người thật lớn gan! Dám bước vào trong toà thạch thất này của lão phu”.

Phương Triệu Nam mỉm cười, thâm vận khí giới bị nhưng mặt vẫn tỉnh như không, ngồi xuống đối diện với y rồi cười rằng: “Lão tiền bối đã sống trong toà thạch thất này bao lâu?”.

Anh mắt lạnh như điện của quái nhân ấy phóng ra từ sau mái tóc phủ trước mặt, y nhìn Phương Triệu Nam dò xét rồi nói: “Nhiều hơn tuổi của người một chút!” Phương Triệu Nam nói: “Chắc rất buồn tẻ?”.

Quái nhân lạnh lùng hừ mắng rằng: “Tên tặc hòa thượng đã nhốt ta ở đây mấy mươi năm! Đợi sau khi lão phu ra khỏi sơn động này chắc chắn sẽ tìm y đánh một trận!”.

Phương Triệu Nam mỉm cười: “Lão tiền bối đã sống mấy mươi năm trong toà thạch thất này thế mà vẫn không nghĩ ra cách thoát thân, chỉ e cả đời đừng mong ra ngoài”.

Quái nhân ấy cười ha hả: “Chẳng còn bao lâu nữa, khoảng hai năm nữa ta có thể thoát khỏi dây tơ thiên tầm, rời khỏi căn thạch thất này!”.

Phương Triệu Nam nói: “Vãn bối thường nghe người ta nói, dây thiên tầm rắn chắc vô cùng, dù cho bảo đao lợi kiếm cũng khó chém đứt, không biết lão tiền bối làm sao có thể bứt đứt sợi dây này?”.

Quái nhân ấy đột nhiên cười lạnh: “Lão phu đã ở trong này mấy mươi năm, ngày nào cũng nghĩ cách cắt đứt sợi dây thiên tầm, chả lẽ cuối cùng vẫn nghĩ không ra?” y tựa như muốn chứng minh lời của mình không ngoa, lại còn đưa hai cánh tay khẳng khiu như que củi, bị trói lại với nhau tới. Phương Triệu Nam vươn đầu nhìn, thấy sợi dây thiên tầm cột chặt trên tay quả nhiên đã bị y cắt đứt đến bốn phần năm, chằng vón là người thông minh, nghĩ bụng nếu không nghĩ ra cách khiến cho lão quái nhân này cảm kích, y không thể nào vui vẻ nghe theo mình. Rồi chàng nhìn kỹ lại, thấy hai chân của y cũng bị sợi dây thiên tầm cột chặt, thế là lòng nảy ra một ý, buông giọng cười lớn. Quái nhân ấy tựa như đã nổi giận vì tiếng cười lớn của Phương Triệu Nam, hai mắt lấp lánh, nhưng giận dữ quát lớn: “Người cười cái gì?” thế rồi vung hai cánh tay bị trói lên, mười ngón tay như chiếc kéo quét ngang về phía trước mặt chàng. Phương Triệu Nam đã sớm chuẩn bị, khi vào động thì đã tiện tay bẻ hai cây tùng dài khoảng một thước cất vào trong người, thế là chàng lộn người một vòng, đánh ngược cú quét của y, rút cây tùng ra nói: “Lão tiền bối hãy tạm ngừng tay, nghe vãn bối nói vài câu rồi chúng ta hãy đánh tiếp!”.

Lão quái nhân ấy quả nhiên ngừng tay lại, lạnh lùng nói: “Nếu người không nói tại sao bật cười, vậy thì phải ở đây với ta ba năm”.

Phương Triệu Nam nói: “Điều này không khó, thời gian ba năm chớp mắt sẽ trôi qua, nhưng nếu lão tiên bối không có cách nào thoát khỏi thạch thất này, chẳng lẽ vẫn bối phải ở đây suốt đời hay sao...”.

Quái nhân ấy cười lạnh một tiếng, định tung ra đòn nữa. Phương Triệu Nam đã lên tiếng: “Xin lão tiên bối hãy bớt giận, ngài bỏ ra mười năm để cắt đứt sợi dây thiên tầm trên hai tay, phải chăng lại bỏ thêm mấy mươi năm nữa để cắt đứt sợi dây thiên tầm trên hai chân?”.

Quái nhân ấy ngẩn người ra, đột nhiên ngồi dậy rồi nói với giọng thê thảm: “Đúng thế, hỡi ơi! Mấy mươi năm qua tại sao ta không nghĩ được điều này?”.

Phương Triệu Nam nói: “Lão tiên bối không thể phân tâm, chỉ một lòng muốn cắt đứt sợi dây thiên tầm trên tay, quên rằng hai chân cũng bị trói!”.

Chợt nghe một âm thanh chấn động vách đá, một giọng nói the thé truyền ra: “Đúng vậy, cả đời chúng ra cũng không thể nào thoát khỏi toà thạch thất này!”.

Phương Triệu Nam biết phía bên kia còn giam một người nữa, chàng chỉ cảm thấy vách đá như bị chùy sắt tán vào, cả tấm sắt cứ rung rinh. Chàng thầm nghĩ: “Nội lực của kẻ này thật thâm hậu, nếu có thể thuyết phục được bọn họ, bọn họ sẽ là những tay trợ thủ rất tốt!” một ý nghĩ lướt qua, chàng cố ý cao giọng nói: “Văn bối biết cách tháo dây, không biết hai vị lão tiên bối có muốn rời khỏi đây không?”.

Quái nhân tóc dài che mặt lạnh lùng nói: “Đương nhiên là muốn rời khỏi đây!”.

Phương Triệu Nam giả vờ thở dài một tiếng: “Văn bối tháo dây cho hai vị không khó, khó là lão tiên bối phải hứa với văn bối trước một chuyện...”.

Quái nhân ấy cười lạnh nói: “Có phải người tháo dây trói cho lão phu rồi tìm kẹp lão phu không?”.

Phương Triệu Nam nói: “Văn bối trừ trừ chưa giám nói ra miệng là e rằng sẽ khiến cho lão tiên bối hiểu nhầm, mà chắc lão tiên bối cũng không chấp nhận, ôi! Chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa, văn bối xin cáo biệt!” chàng vái dài một cái rồi chậm rãi bước ra ngoài. Chợt nghe quái nhân tóc dài kêu lớn: “Đứng lại!” rồi y tung mình vọt về phía Phương Triệu Nam. Phương Triệu Nam đã sớm sẽ sớm xảy ra điều này cho nên chàng đã chuẩn bị. Khi chàng nghe sau lưng có tiếng gió lướt tới, chàng đột nhiên quay người lại dùng cành tùng múa ra nửa chiêu Xảo đoạt tạo hóa tạo thành một bức màn chặn quái nhân ấy lại. Quái nhân ấy đưa tay ra chụp nhưng bị chiêu kiếm kỳ ảo quý dị của Phương Triệu Nam gõ trúng lên cổ tay, hoảng hồn phóng ngược lại chỗ cũ. Phương

Triệu Nam thấy trên lưng y mang cái cùm nặng hàng trăm cân mà vẫn linh hoạt vô cùng, lòng thầm khen: “Chỉ khinh công như thế cũng đủ kinh thế hãi tục!”.

Sau khi quái nhân ấy hạ xuống đất thì cao giọng nói: “Tiểu tử đừng đi, có chuyện gì hãy nói cho lão phu nghe thử!”.

Phương Triệu Nam biết y đã hoảng sợ trước kiếm thuật của mình, thế rồi cười thầm rằng: “Nửa chiêu kiếm của ta biến hóa đã hết, nếu người cứ xông tới thì ta chẳng làm gì được người”. Thấy quái nhân đã trúng kế của mình, chàng rất mừng rỡ, nhưng bề ngoài vẫn giả vờ nghiêm túc nói: “Có nói ra chỉ e ngài không chịu, chi bằng đừng nói thì hơn!”.

Quái nhân ấy vội vàng nói: “Người hãy cứ nói ra thử, chỉ cần không quá khó, lão phu sẽ chấp nhận!”.

Phương Triệu Nam thầm nhủ: “Xem ra cuộc sống tù đày mấy mươi năm đã dập tắt không ít hỏa khí của y”. Thế rồi mới ho nhẹ một tiếng nói: “Vãn bối tuy không phải là người trong chùa Thiếu Lâm nhưng đã chịu ơn cứu mạng của một y lão thiền sư trong chùa Thiếu Lâm, sau khi được lão thiền sư ấy cứu mạng thì truyền cho vãn bối cách tháo dây, ra lệnh cho vãn bối đến chùa Thiếu Lâm giải cứu hai vị...” chàng nói đến đây thì cố ý ngập ngừng rồi lại nói tiếp: “Vãn bối đã quên hỏi tôn hiệu của lão tiền bối, không biết ngài là Nam quái hay là Bắc quái?”.

Quái nhân ấy đáp: “Lão phu là Nam Quái Tân Kỳ”.

Phương Triệu Nam nói: “Té ra Tân lão tiền bối!”.

Nam Quái Tân Kỳ giương tự đắc trước Phương Triệu Nam, nghe chàng gọi mình là Tân lão tiền bối, không khỏi cười ha hả nói: “Người hãy nói mau! Lão phu đã hứa với người tám phần!”.

Phương Triệu Nam cười rằng: “Khi vãn bối đến chùa Thiếu Lâm, chùa Thiếu Lâm đã gặp kẻ cường địch, mà võ công của kẻ này rất cao cường, các nhà sư trong chùa không phải là địch thủ của y, vãn bối vốn muốn ra tay tương trợ nhưng lại nhớ đến chuyện lão thiền sư ấy đã nhờ, thả hai vị quan trọng hơn cho nên đến đây trước. Nếu vãn bối thả hai vị lão tiền bối, lão tiền bối lại nhớ đến thù trước, tấn công các nhà sư chùa Thiếu Lâm, lúc ấy vãn bối không những đã phụ ơn cứu mạng của lão thiền sư ấy mà còn là tội nhân của chùa Thiếu Lâm!”.

Nam Quái Tân Kỳ trầm ngâm một hồi rồi nói: “Nếu người thực sự có thể tháo tơ thiên tầm trên người lão phu, lão phu sẽ giúp người đánh lui kẻ cường địch xâm phạm chùa Thiếu Lâm, sau đó mới tìm Giác Sinh hòa thượng tính sổ”.

Phương Triệu Nam thâm nhủ: “Giác Sinh hòa thượng có lẽ là đại sư huynh của Giác Mộng thiền sư, trước mắt dừng nên cho lão biết Giác Sinh hòa thượng đã viên tịch thì hơn”. Một ý nghĩ lướt qua, chàng thản nhiên mỉm cười: “Lão thiền sư nếu muốn tìm Giác Sinh thiền sư tính nợ cũ, văn bối không ngăn cản, nhưng người trong võ lâm xưa nay phải ân oán phân minh, một lời hứa nặng như ngàn vàng, lão tiền bối đã hứa giúp văn bối đánh lui kẻ cường địch xạm phạm chùa Thiếu Lâm, văn bối không hề nghi ngờ, văn bối trước tiên tháo tơ thiên tầm trên người lão tiền bối rồi sẽ tính tiếp”. Nói xong chàng bước tới ngồi xuống bắt đầu tháo dây thiên tầm trên chân của Tân Kỳ. Chàng tuy đã được Giác Mộng đại sư truyền cho cách tháo dây, nhưng sợi dây thiên tầm ấy rất nhỏ, khi tháo rất khó, mất cả nửa Cát Hoàng giờ, mồ hôi chảy đầm đìa, mới coi như tháo được sợi dây thiên tầm. Phương Triệu Nam đưa tay áo lau mồ hôi trên trán rồi cười rằng: “Lão tiền bối hãy ráng chờ chốc lát, văn bối sẽ tháo dây buộc trên tay lão tiền bối”.

Nam Quái Tân Kỳ im lặng không nói, nhưng trong ánh mắt lộ vẻ căm kích, Phương Triệu Nam cảm thấy ông ta quả nhiên động lòng trước nhiệt tình của mình, trong lòng thầm mừng, chàng lập tức tháo sợi dây trên tay ông ta. sợi dây trên tay Nam quái đã được mở ra, ông ta buông giọng cười lớn, tiếng cười như sấm nổ vang vọng xung quanh, khiến tai của Phương Triệu Nam kêu lên ong ong. Tràng cười đình tai nhức óc này kéo dài cả một khắc rồi mới ngừng lại, tiếng cười ấy đã giúp ông ta giải được nỗi uất hận bị cầm tù mấy mươi năm, sắc mặt trở nên hiền hoà.

Phương Triệu Nam cứ mãi nhìn lên khuôn mặt Nam Quái Tân Kỳ, chàng lo lắng quái nhân này sẽ nuốt lời cho nên trong lòng bồn chồn lo lắng bất an. Sau khi Nam Quái Tân Kỳ ngừng cười, ông ta nhìn Phương Triệu Nam rồi đột nhiên ngồi xếp bằng xuống, vận khí điều tức trong chốc lát, ở trên đỉnh đầu khí nóng bốc lên cuộn cuộn, trông cứ như mây mù, trong chốc lát luồng khí ấy đã bay cao đến cả thước. Phương Triệu Nam thất kinh, thâm nhủ: “Nội công của người này thật thâm hậu...” đang suy nghĩ thì chợt thấy Nam Quái Tân Kỳ mở to mắt, nói: “Tiểu huynh đệ hãy đứng sang một bên!”.

Phương Triệu Nam y theo lời lui đến cửa đá, vừa mới đứng vững thì bên tai vang lên tiếng gầm lớn của Tân Kỳ. Chỉ thấy hai tay y vung lên, cái cùm lớn trên người đột nhiên vỡ làm đôi, rơi xuống đất, ngồi đưa tay lên vệt mái tóc trước mặt hướng thẳng về phía Phương Triệu Nam. Chỉ thấy sắc mặt của y trắng xanh, lại thêm râu tóc mấy mươi năm không cắt cho nên bề ngoài trông rất kinh dị. Phương Triệu Nam thâm nhủ: “Lão ta hung ác thành tính, lòng dạ khó đoán, không thể không đề phòng”. Thế là ngậm vận khí chuẩn bị, nhưng bề ngoài thì vẫn tỏ vẻ bình tĩnh. Tân Kỳ bước đến gần Phương Triệu Nam thì chậm rãi nắm lấy tay Phương Triệu Nam, cười lớn: “Tân Kỳ này chưa bao giờ

nhận một chút ân huệ của ai, hôm nay chịu ơn cõi trời của người, suốt đời này chúng ta chẳng quên”.

Phương Triệu Nam giật mình nói: “Vãn bối không hiểu ý lão tiên bối”.

Nam Quái Tân Kỳ cười lớn: “Lão phu muốn nói đợi ta tìm lão hòa thượng tử thí xong, chúng ta sẽ bái làm huynh đệ!”.

Phương Triệu Nam thở phào nói: “Té ra là thế, nhưng vãn bối đâu dám trèo cao!”.

Tân Kỳ tức giận nói: “Ta chưa bao giờ chịu ơn người khác, người cứu ta, há chẳng phải đã gia ơn cho ta, từ phi chúng ta bái làm huynh đệ, nếu không ta sẽ giết chết người!”.

Phương Triệu Nam hơi trầm ngâm nói: “Thôi được, chúng ta giải mối nguy cho chùa Thiếu Lâm rồi nói tiếp!”.

Té ra chàng nghĩ rằng kẻ này tiếng dữ đồn xa, nếu thực sự kết huynh đệ với y, chắc chắn sẽ bị các đại môn phái trong võ lâm coi thường, nhưng Tân Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng, năm ngón tay đột nhiên tăng lực, Phương Triệu Nam lập tức cảm thấy tay mình như bị một cái vòng sắt siết chặt, chàng không khỏi thất kinh. Nhưng lúc này chàng đang bị kìm chế bởi người khác, nội lực thâm hậu của Nam quái không ngừng tăng lên, Phương Triệu Nam cảm thấy năm ngón của y dần dần siết chặt, dần mình tới chỗ không thể kháng cự được. Bên tai vang lên giọng nói lạnh lùng của Tân Kỳ: “Người chỉ có hai đường mà chọn, một là chấp nhận lời ta, hai là chết!”.

Phương Triệu Nam ho nhẹ một tiếng, nhủ thầm: “Kẻ này nói được thì làm được, nhưng nếu mình chấp nhận sẽ bị y uy hiếp, há chẳng phải mất phong độ của một đại trượng phu hay sao? Nếu không chịu hứa, hôm nay chắc chắn sẽ chôn thân nơi này...” đang suy nghĩ thì đột nhiên cánh tay lỏng ra. Nam Quái Tân Kỳ buông ngón tay: “Nội lực của người cách ta quá xa, nếu cứ giết người như thế thì trong lòng người sẽ không phục, đi! Chúng ta tìm một nơi rộng rãi tử thí trước, kẻ nào mạnh sẽ thắng, kẻ nào yếu sẽ thua”.

Phương Triệu Nam định lên tiếng, chợt nghe giọng nói lạnh lùng vọng tới: “Tiểu tử, nếu muốn sống thì hãy mau tới đây, tháo sợi dây thêm tầm trên tay ta, trong võ lâm này ngoài Bắc Quái Hoàng Luyện ta đây, không ai có thể chống lại Khảm nguyên khí công và Xích điện chuồng của Nam Quái Tân Kỳ!”.

Phương Triệu Nam nhíu mày, thầm nhủ: “Thả một Nam Quái Tân Kỳ đã gặp nhiều phiền phức, nếu thả thêm Bắc Quái Hoàng Viện, không biết sẽ tạo ra cục diện gì...”.

Tân Kỳ buông giọng cười lớn: “Hoàng lão quái, người hãy ngồi thêm hai mươi năm nữa, đợi Tân Kỳ quay lại thả người!”.

Phương Triệu Nam chột giật mình nhủ thầm: “Hai vị đại sư Giác Mộng, đối phương gởi gắm trách nhiệm trọng đại cho mình, kẻ cường địch trong Minh Nhạc vẫn còn đang chờ, nếu mình không thả được nhị quái, há chẳng phải phụ lòng hai vị thiên sư hay sao...”.

Chột nghe Bắc Quái Hoàng Luyện cười lạnh: “Tân lão quái, nếu người sợ ta thoát ra, có người có thể khống chế người, thì người cứ cản tên tiểu tử ấy lại, đừng để y thả ta...”.

Nam Quái Tân Kỳ tức giận nói: “Chả lẽ ta sợ người, hừ! Chỉ cần hấn chịu thả người, ta quyết không ngăn cản”.

Bắc Quái Hoàng Luyện buông giọng cười lớn: “Tiểu tử, nếu người thả lão phu, người sẽ không lo Nam Quái hại người nữa...”.

Phương Triệu Nam chưa kịp trả lời, giọng nói của Bắc Quái Hoàng Luyện lại vọng ra: “Tiểu tử, người phải biết, trên đời này chỉ có mình ta có thể khống chế được Nam Quái Tân Kỳ”. Y hơi ngập ngừng, không đợi Phương Triệu Nam lên tiếng, lại nói tiếp: “Huống chi người cũng muốn giúp các nhà sư chùa Thiếu Lâm, Tân Kỳ võ công tuy cao, nhưng sức của một mình y cũng có hạn, nếu người tháo dây thiên tằm cho ta, Nam Bắc lưỡng quái chúng ta mà hợp sức lại, dù cho cao thủ trong thiên hạ có vây đánh cũng không sợ...”.

Phương Triệu Nam thầm nhủ: “Lời này cũng có lý, thả nhị quái có thể rất được việc”. Thế rồi mới quay đầu lại nói với Nam Quái Tân Kỳ: “Lão tiên bối, có biết Bắc Quái Hoàng Luyện là người thế nào không?” những câu hỏi này rất cao minh, chàng cố ý nói như thế là để Bắc Quái Hoàng Luyện nghe được, khiến cho Nam Quái Tân Kỳ không thể nào ngăn cản chàng. Chỉ nghe Nam Quái Tân Kỳ lạnh lùng nói: “Nếu lão hòa thượng ấy đã bảo người thả cả hai chúng ta, vậy thì người cứ thả luôn y!”.

Phương Triệu Nam thầm nhủ: “Không thể bỏ qua thời cơ, đừng để y đổi ý”. Thế rồi mới trả lời: “Vãn bối cung kính chi bằng tuân mệnh”. Nói xong tung mình vọt một cái, chạy ra khỏi căn thạch thất. Chàng nhớ rõ lời Giác Mộng đại sư, ông ta bảo rằng nhị quái bị cầm tù, nhưng căn thạch thất nhất Nam Quái ngoại trừ một cái lỗ nhỏ khoảng một thước, bốn bức tường đều nhắm kín, không biết Bắc Quái bị nhốt ở đâu? Từ xa vọng lại giọng nói của Nam Quái Tân Kỳ: “Nơi ta bị nhốt, có một cánh cửa đá, đẩy cánh cửa đá đi về phía bên trái mười bước thì chính là nơi nhốt Bắc Quái Hoàng Luyện!”.

Phương Triệu Nam nhìn kỹ, quả nhiên thấy ở trước cửa có một vết nứt, thế là chàng đẩy nhẹ, cánh cửa đá bật ra, chàng bước sang bên trái mười bước, quả nhiên thấy có một quái nhân tóc bạc, dài đến mấy thước, chân tay đều bị trói ngòai xếp bằng ở đấy.

Thế rồi chàng mới ôm quyền nói: “Lão tiền bối có phải là Bắc Quái Hoàng Luyện không?”.

Ông già râu tóc bạc phơ ấy đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt sắc bén nhìn lên mặt Phương Triệu Nam, chậm rãi đáp: “Đúng vậy, lão phu chính là Hoàng Luyện”.

Phương Triệu Nam tuy cảm thấy ánh mắt của ông ta sáng lấp lánh, khiến cho người ta có cảm giác bất an. Chàng không dám nhìn vào ánh mắt của lão nữa, thế là nghiêng mặt tháo sợi dây trên tay, sau đó ngồi xuống, tháo sợi dây cột hai chân của lão ta. Chàng loay hoay cả nửa canh giờ mới tháo xong, trong nửa canh giờ ấy chàng không hề lên tiếng. Ông già râu tóc bạc phơ đã được tháo dây, cử động chân tay rồi buông giọng cười lớn: “Ta cứ nghĩ suốt đời khó ra khỏi thạch thất này, không ngờ lại có hôm may”. Nói xong thì bước sải ra ngoài. Phương Triệu Nam mỉm cười, im lặng không nói, lướt tới trước mặt ông ta bước ra phía trước. Nam Quái Tân Kỳ đứng dựa vào vách tường, sắc mặt của ông ta rất nghiêm trang, mắt cứ nhìn chằm chằm vào lối ra. Phương Triệu Nam hơi cúi người nói: “Tân lão tiền bối...” Tân Kỳ phát tay trái, lạnh lùng tiếp lời: “Mau tránh ra một bên!” Phương Triệu Nam cảnh giác vô cùng, nhìn thần sắc của ông ta thì đã biết có chuyện gì, chàng lập tức tung mình vọt sang một góc. Chàng vừa mới đứng vững thì Bắc Quái Hoàng Luyện đã xuất hiện ở cửa thạch thất. Nam Quái Tân Kỳ đột nhiên đứng thẳng người, rời khỏi vách tường. Bắc Quái Hoàng Luyện cười lớn nói: “Tân lão quái, mấy mươi năm nay, Khảm nguyên khí công và Xích diệm chưởng của người tiến triển như thế nào?”.

Nam Quái Tân Kỳ lạnh lùng nói: “Nếu có hứng thú, người có muốn thử không?”.

Bắc Quái Hoàng Luyện nói: “Hay lắm, hay lắm” nói xong thì giơ tay từ xa đẩy tới. Phương Triệu Nam chỉ cảm thấy một nguồn khí lạnh từ chưởng thế của y tản mát khắp căn phòng, chàng không khỏi giật mình, thầm nhủ: “Đây là chưởng lực gì?”.

Chỉ nghe Nam Quái Tân Kỳ cười lạnh rồi nói: “Huyền băng chưởng của Hoàng huynh lại mạnh hơn năm xưa rất nhiều”. Rồi tay phải phát lên, đẩy ra một chưởng. Một luồng gió nóng từ chưởng thế của Nam Quái Tân Kỳ phóng ra. Trong căn phòng lập tức lại có gió nóng bao trùm. Hai luồng kinh phong một nóng một lạnh chạm nhau trong căn phòng, chỉ thấy trong căn phòng lập tức dậy lên trận cuồng phong.

Chợt nghe tiếng cười quái dị như cú kêu của Bắc Quái Hoàng Luyện vang lên khắp căn phòng: “Chưởng lực của Tân huynh cũng hùng hậu hơn năm xưa rất nhiều”.

Phương Triệu Nam cao giọng nói: “Hai vị lão tiên bối hãy ngừng tay, nghe vãn bối nói một lời!” rồi chàng tung người vọt vào giữa hai người nói: “Hai vị lão tiên bối đã hứa với vãn bối sẽ giúp các nhà sư chùa Thiếu Lâm, hiện nay kẻ cường địch e rằng đang chờ trong chùa, hai vị nếu muốn thử công lực đã tiến bộ đến bao nhiêu, sao không ra ứng phó với bọn chúng?”.

Nam Quái Tân Kỳ lạnh lùng hừ nói: “Hoàng huynh nếu thấy Hàn băng chưởng của người là khắc tinh của Xích diệm chưởng, chúng ta hãy tìm một nơi vắng vẻ thí thử xem!”.

Bắc Quái Hoàng Luyện mỉm cười: “Hai người chúng ta nước lửa khó dung, xem ra khó cùng đứng chân trên võ lâm, sớm muộn gì cũng phải liều mạng với nhau...” y hơi ngập ngừng rồi nói: “Song huynh đệ có hai câu phải nói trước”.

Nam Quái Tân Kỳ hơi sầm mặt nói: “Có gì hãy nói mau, huynh đệ sẽ phụng bồi”.

Bắc Quái Hoàng Luyện nói: “Nói ra cũng chẳng khó khăn gì, đó chính là trước khi chúng ta ra tay, cần phải Giác Sin đại sư rửa mối nhục bị cầm tù mấy mươi năm”.

Phương Triệu Nam nói: “Hai vị lão tiên bối đã hứa với vãn bối sẽ giúp các nhà sư trong chùa Thiếu Lâm đánh lui kẻ cường địch, còn ân oán xưa kia giữa hai vị lão tiên bối, xin hãy đợi sau này hãy tính tiếp!”.

Hoàng Luyện ho mạnh một tiếng: “Lão phu mặc kệ y là địch hay bạn, nhưng sẽ ra tay theo lời người”.

Phương Triệu Nam nói: “Phương pháp này rất hay” thế rồi cất bước chạy về phía trước.

Ba người chạy rất nhanh, trong chốc lát đã đến một ngã rẽ. Phương Triệu Nam chạy thẳng lên con đường dẫn đến Tàng kinh các. Con đường đó được trải bằng đá, từng bậc thang dẫn thẳng lên phía trên, trông rất hiểm trở. Phương Triệu Nam vừa dắt Nam Bắc nhị quái chạy vừa cảm thấy rất bất an.

Hai kẻ này tính tình trái ngược nhau, vả lại hỷ nộ vô thường, cố nhiên mang đến cho chàng rất nhiều phiền toái, nhưng điều chàng lo nhất là chùa Thiếu Lâm đã thay đổi...

Cái chết của cả sư môn hiện lên trong đầu chàng, chuyện này càng khiến cho chàng bất an. Chàng đang chạy đột nhiên chú người về phía trước, té ra khi lên đến bậc thang cuối cùng, phía trước là một mảnh đất bằng rộng khoảng một trượng vuông. Phương Triệu Nam quay đầu nhìn Nam Bắc nhị quái rồi nói: “Hai vị lão tiên bối hãy chờ đợi trong chốc lát, vãn bối sẽ kêu cửa cho hai vị”. Nhưng lúc đang nói chuyện, chàng đưa

mắt nhìn xung quanh. Quả nhiên phát hiện ở phía trước có một bức vách bằng đá. Chàng chạy tới kéo nhẹ cánh cửa, một luồng khí tanh của máu xộc vào mũi. Chàng đưa mắt nhìn quanh, dưới đất là một cái xác mặc tăng bào màu xanh. Hai tay của người ấy nắm chặt vào cánh cửa, máu trên lưng đã vón cục lại thành màu tím đậm, xung quanh cái xác toàn là máu. Chắc là người này bị trọng thương, định chạy ra mở cửa nhưng bị người ta đuổi theo đánh một nhát chí mạng. Thảm cảnh ấy khiến cho Phương Triệu Nam rùng mình, vì thế chàng nhớ lại cảnh tượng cả sư môn bị giết trong một đêm mưa gió. Chàng buồn bã chép miệng, thầm nhủ: “Chả lẽ mình đã đến trễ, chùa Thiếu Lâm đã bị trong tay người của Minh Nhạc?” chàng lê bước về phía trước, cảm thấy đã phụ lời ủy thác của hai vị thiền sư, tâm trạng rối bời. Còn Nam Bắc nhị quái thì không hề tỏ ra thương xót, bọn họ đang chìm đắm trong niềm vui được tự do, ở khoé miệng đều có nụ cười.

Phương Triệu Nam hít sâu một hơi cho tỉnh táo hơn, chàng sải bước ra ngoài. Trong lòng chàng dâng lên một tia hy vọng. Chàng hy vọng rằng thảm biến trong Tàng kinh các chỉ là do người trong Minh Nhạc đánh lén... chàng lại nhớ rằng La Hán trận của chùa Thiếu Lâm nổi danh thiên hạ, dù cho gặp phải cường địch cũng không đến nỗi tan vỡ. Ý nghĩ ấy khiến cho tinh thần của chàng phấn chấn, chàng phóng vội ra khỏi Tàng kinh các. Nam Bắc nhị quái tuy tính tình kỳ lạ, nhưng vẫn rất coi trọng lời hứa, thấy Phương Triệu Nam chạy ra phía trước thì cũng không hỏi nhiều lời nữa, đuổi gấp theo sau Phương Triệu Nam. Phương Triệu Nam chạy ra khỏi Tàng kinh các, trước mặt toàn là phòng ốc nhưng im lặng như cõi chết. Chàng đưa mắt nhìn quanh, chẳng thấy một nhà sư Thiếu Lâm nào cả. Chàng thầm kinh: “Nơi này là giữa chùa Thiếu Lâm mà chẳng thấy bóng dáng nhà sư, chả lẽ họ thực sự đã bị người trong Minh Nhạc giết chết hết?” chàng nhìn kỹ lại cũng chẳng thấy xác chết nào. Phương Triệu Nam lò dò bước về phía trước, đi đến lớp đại điện thứ hai, chàng chợt nghe bên tai vang lên một tiếng Phật hiêu tuy nhỏ nhưng có lực truyền vào trong tai, chàng quay đầu nhìn qua không khỏi ngạc nhiên. Chỉ thấy trên bãi cỏ trước lớp đại điện thứ hai có bảy tám trăm nhà sư đang xếp bằng ngồi ở đấy, ai nấy đều chấp tay, nhắm mắt ngồi yên không hề nhúc nhích, vẻ mặt đau đớn, lộ vẻ bất bình, tựa như những tù nhân đang ôm trong lòng nỗi uất ức, không chịu nghe theo sự an bài của số phận, nhưng không thể nào chống cự lại được... Phương Triệu Nam hít sâu một hơi thầm nhủ: “Té ra họ tập trung ở đây”. Rồi chàng chậm rãi bước qua lớp cửa tròn, đi về phía bãi cỏ rộng ấy. Nam Bắc nhị quái đưa mắt nhìn nhau, bước theo sau Phương Triệu Nam.

Một hàng hòa thượng xếp ở sau cùng đột nhiên mở mắt, liếc nhìn Phương Triệu Nam, thấy phía sau chàng là hai quái nhân tóc dài đến gối, quần áo rách rưới thì đều hơi ngạc nhiên.

Phương Triệu Nam thâm cảm thấy kỳ lạ, chàng nghĩ: “Sao sắc mặt của ai cũng rầu rĩ đến thế, trong sự đau đớn có mang u uất, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” chàng quay đầu nhìn, chỉ thấy ở trên đại điện có chủ trì của chùa Thiếu Lâm là Đại Phương thiền sư, hai bên ông ta là các cao tăng thuộc hàng chữ đại. Điều khiến Phương Triệu Nam cảm thấy kinh ngạc là ở giữa đại điện có ba cái xác. Chàng nhận ra cái xác ở chính giữa chính là Đại Bi thiền sư, còn hai cái xác ở hai bên thì không biết, nhưng tuổi tác cũng rất lớn, hình như là cao tăng thuộc hàng chữ đại. Phương Triệu Nam đứng sững ra rồi chạy vội vào trong điện. Chàng ôm quyền vái dài Đại Phương thiền sư nói: “Vãn bối một lần gặp đại sư ở Minh Nhạc, nay trong lòng rất ngưỡng mộ, đại sư có thể có thể an toàn quay về thực sự là phước của võ lâm chúng ta”.

Đại Phương thiền sư lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Đây là nơi bàn việc của chùa Thiếu Lâm chúng tôi, ngoại trừ người trong chùa, những ai không được mời thì không được tự tiện bước vào, Phương thí chủ chưa được mời mà đã vi phạm giới quy trong chùa, nghĩ tình người trẻ tuổi vô tri, lại có duyên gặp mặt với lão nạp một lần, nay mở cho một mạch lưới, không truy cứu nữa, hãy mau rời khỏi chốn này!”.

Phương Triệu Nam khựng người lại, đưa mắt lướt nhìn bọn Đại Ngu, Đại Đạo, thấy thần sắc của bọn cũng giống như các nhà sư ở bên ngoài bãi cỏ, ai nấy đều tỏ vẻ đau đớn. Chàng là người thông minh, vừa nhìn thì đã cảm thấy có chuyện không hay, thế là chàng đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Đại Phương thiền sư không hề chớp. Đại Phương thiền sư biến sắc, giận dữ nói: “Người nhìn lão nạp như thế là có ý gì? Ta đã không truy cứu người tự tiện đi vào cấm địa của tệ tự, người cứ đứng đó không đi là tại làm sao?”.

Phương Triệu Nam vẫn không hề tìm thấy điều gì khả nghi trên mặt Đại Phương thiền sư, ông ta vẫn giống như Đại Phương thiền sư chủ trì đại hội anh hùng ở đỉnh Minh Nguyệt, chẳng hề có chỗ khác nhau gì. Té ra chàng chợt nhớ Nhạc chủ của Minh Nhạc là kẻ xảo trá, có thể sẽ chọn một người có bộ mặt giống Đại Phương thiền sư rồi đưa về chùa Thiếu Lâm. Nhưng sau khi nhìn kỹ, chàng cảm thấy ý nghĩ này sai lầm, chàng cố vắt óc để tìm ra một điều khả nghi. Chàng cứ đứng sững ở đấy, nhưng ý nghĩ cứ lướt qua trong đầu. Chàng nhìn lên về phía Đại Ngu thiền sư, chỉ thấy trên mặt ông ta đầy vẻ bi phẫn căm giận, ánh mắt chốc chốc lại nhìn về phía mình có vẻ như đang cầu cứu. Chàng đưa mắt nhìn qua, lại thấy trong mắt của Đại Đạo thiền sư cũng đầy vẻ van nài, trong lòng không khỏi chợt dạ. Trong khoảnh khắc ấy, chàng tựa như đã nhận ra ở đây đang ẩn chứa sát cơ tàn khốc vô tình, chàng ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Nếu vãn bối không đi thì sao?”.

Đại Phương thiền sư tức giận nói: “Chùa Thiếu Lâm lẽ nào để cho người làm càn ở đây, nếu người cứ lăm chuyện nữa, đừng trách lão nạp vô tình”. Rồi ông ta gằng giọng

quát lên: “Lão nạp đang thanh lý môn hộ ở đây, không có thời gian nhiều lời với người...” rồi đưa mắt nhìn hai nhà sư mặt cà sa vàng ở phía sau nói: “Kéo y ra ngoài”.

Hai nhà sư chấp tay, tung mình vọt đến trước mặt Phương Triệu Nam. Phương Triệu Nam lắc vai một cái, né tránh chưởng thế của hai nhà sư, người lướt đến bên cạnh xác của Đại Bi thiền sư, tay trái đỡ xác của ông ta lên. Chỉ thấy trước ngực của ông ta có một mũi đao đâm ra đến sau lưng, hai nhà sư mặc cà sa màu vàng tung ra một đòn không trúng thì lập tức xoay người lao về phía sau lưng Phương Triệu Nam. Chợt nghe Nam Quái đang đứng ở cửa bên trái đại điện cười lạnh một tiếng: “Đứng lại”. Ông ta đánh dứ ra một chưởng từ xa tới. Hà sư phía bên phải vừa vọt người đi thì lập tức cảm thấy một luồng ám kinh giáng vào bối tâm, ông ta vội vàng đề chân khí ở đan điền, người thì đứng lại, múa một chưởng đánh ra. Ông ta ứng biến tuy nhanh, nhưng vẫn chậm một bước. Một luồng ám kinh giáng thẳng vào trước ngực, người bất đồ thối lui ra sau hai bước, miệng phun ra một ngụm máu rồi té phịch xuống đất.

Bắc Quái Hoàng Luyện đã thấy Nam Quái Tân Kỳ ra tay, cười lên một tiếng quái dị như tiếng cú kêu, phất tay áo đánh ra một luồng gió lạnh. Nhà sư tấn công về phía bên trái của Phương Triệu Nam cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo giáng vào người mình thì rùng mình rồi té sấp xuống đất.

Đại Phương thiền sư thấy hai đệ tử hộ pháp đã bị hai quái nhân dễ dàng đánh trọng thương thì không khỏi giật mình, tức giận quát lớn: “Ai dám đả thương của ở chùa Thiếu Lâm?”.

Bắc Quái Hoàng Luyện lạnh lùng đáp: “Người là người thế nào với Giác Sinh hòa thượng?”.

Đại Phương nghe ông ta nhắc đến tên của sư phụ đã mất của mình, không khỏi ngạc nhiên nói: “Giác Sinh đại sư là pháp hiệu ân sư đã khuất núi của lão nạp”.

Nam Quái Tân Kỳ cười ha ha ha một hồi rồi nói: “Nói như thế, người đã thấp hơn bọn ta một bậc”.

Đại Phương thiền sư chưa bao giờ nghe sư phụ nhắc đến chuyện Nam Bắc nhị quái bị cầm tù cho nên vẫn không hề đoán ra lai lịch của hai người này. Phương Triệu Nam tay trái kẹp xác của Đại Bi thiền sư, tay phải vẫy Nam Bắc nhị quái rồi cười rằng: “Hai vị lão tiền bối hãy khoan ra tay, để cho tại hạ hỏi rõ vài chuyện rồi tính tiếp”.

Nam Bắc nhị quái đưa mắt nhìn nhau rồi chẳng nói gì cả. Phương Triệu Nam nhìn Đại Phương thiền sư rồi nói: “Vị lão thiền sư này có phải tự sát mà chết không?”.

Đại Phương thiền sư lạnh lùng đáp: “Chuyện trong bốn tự nào để cho người ngoài hỏi, Đại Nguyên sư đệ, hãy mau đuổi hẳn ra khỏi đại điện”. Đại Nguyên thiền sư ngẩng đầu lên nhìn Đại Phương thiền sư rồi chậm rãi bước về phía Phương Triệu Nam. Phương Triệu Nam nói: “Lão thiền sư hãy khoan ra tay, vấn bối nói xong mấy câu này, chúng ta đánh cũng không muộn”.

Đại Nguyên cười buồn bã nói: “Phương thí chủ có lời gì thì hãy nói với phương trưởng chưởng môn tề tự, môn quy của chùa Thiếu Lâm rất nghiêm khắc, tất cả mọi chuyện đều do chưởng môn phương trưởng quyết định, mấy trăm năm cũng như một ngày, lão nạp dù có nghe cũng bằng không”.

Chỉ nghe Đại Phương thiền sư cười lạnh rồi giơ cao cây lục ngọc Phật tượng trong tay, cao giọng nói: “Giám viện trưởng lão Đại Nguyên cố ý vi phạm lệnh dụ của chưởng môn, đã đi ngược giới quy của bốn tự, tội đáng tự sát...”.

Đại Nguyên cười khố sở, quay người lại đưa mắt nhìn Đại Phương hỏi: “Không biết chưởng môn sư huynh căn cứ vào giới luật nào mà phán tiểu đệ tội tự sát”.

Đại Phương hơi sững người ra quát: “Chỉ một điều chống lại sư tôn chưởng môn đã là tội không thể tha, bốn phương trưởng phán người tự đánh vỡ huyết thiên linh...”.

Một nhà sư bên cạnh đứng dậy nói: “Lão nạp lấy thân phận chủ trì giới trì viện, xin tội cho Đại Nguyên sư đệ, chưởng môn sư đệ phán xử bất công, theo giới luật của chùa Thiếu Lâm chúng ta, Đại Nguyên sư đệ là một trong năm vị trưởng lão, dù cho có chống lại chưởng môn cũng không đến nỗi xử tội chết”.

Phương Triệu Nam nhìn qua, chàng nhận ra người lên tiếng là Đại Ngu thiền sư.

Đại Phương lạnh lùng nhìn Đại Ngu rồi nói: “Bốn phương trưởng dùng lục ngọc Phật lệnh phán xử Đại Nguyên sư đệ tự đánh vỡ huyết thiên linh cái”. Rồi vung cây lục ngọc Phật tượng lên.

Các nhà sư thấy cây lục ngọc Phật tượng thì lập tức cúi đầu nhắm mắt, Đại Ngu thiền sư cũng chấp tay lên quá đỉnh đầu, chậm rãi thối lui ba bước.

Chỉ nghe Đại Nguyên thiền sư cao giọng niệm một tiếng Phật hiệu rồi lẫm liệt nói: “Đại Phương sư huynh đã dùng lục ngọc Phật lệnh phán tiểu đệ tự đánh vỡ huyết thiên linh cái, tiểu đệ dù có lớn gan cũng không dám chống lại Phật lệnh...” ông ta hơi ngập ngừng rồi lại nói: “Các vị sư huynh, đệ đi đây”. Rồi giơ cao chưởng phải, đánh vào huyết thiên linh cái. Chỉ nghe binh một tiếng, máu văng tung toé, não tương chảy ra, một xác người đổ xuống đất. Phương Triệu Nam không ngờ ông ta nói chết là chết, còn chàng thì đang đỡ xác của Đại Bi thiền sư nên cứu không kịp, Đại Phương thiền sư vận4 mặt không đổi

sắc, trong tay vẫn giơ cao cây lục ngọc Phật tượng rồi nói: “Đại Ngu sư huynh hãy tiếp lục ngọc Phật lệnh”.

Đại Ngu tuy là một bậc cao tăng có tu vi thâm sâu, nhưng thấy thế cuộc sư huynh tàn sát lẫn nhau cũng không nén được sự kích động trong lòng, hai dòng nước mắt tuôn ra. Ông ta chấp tay trả lời: “Không biết chưởng môn phương tượng có gì dạy bảo?”.

Đại Phương thiền sư nói: “Sư huynh tự xưng là cao thủ đệ nhất trong sư môn, hãy tiếp lục ngọc Phật lệnh, trong vòng năm mươi chiêu phải đánh chết người đã xông vào cấm địa!”.

Đại Ngu thiền sư tiếp lời: “Nếu tiểu huynh không thể đánh chết y trong vòng năm mươi chiêu...”.

Đại Phương thiền sư lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói: “Vậy phải lấy cái chết tạ tội”.

Đại Ngu thiền sư chột nhăm mắt, mặt trang trọng nói: “Nếu tiểu huynh chống lại lục ngọc Phật lệnh thì không biết mang tội gì?”.

Đại Phương thiền sư nói: “Đứng quay mặt về hướng Bắc, giơ ngang đao tự sát!”.

Đại Ngu nói: “Vậy thì được, ngang hay dọc gì cũng là chết, tiểu huynh lớn gan chống lại lục ngọc Phật lệnh đây!” rồi ông ta xoay người ngồi quay mặt về hướng Bắc.

Đại Phương thiền sư chậm rãi bước tới, gằng giọng nói với Đại Ngu: “Sư huynh dám chống lại lục ngọc Phật lệnh, thật sự không xứng với các bậc tôn sư chùa Thiếu Lâm...”.

Đại Ngu gằng giọng nói: “Chưởng môn sư đệ, tốt nhất đừng nhắc đến tôn sư các đời...” ông ta thở dài cảm khái rồi nói tiếp: “Đừng nhắc đến sư tổ các đời, những ơn đức của sư phụ chúng ta đối với đệ đã lớn lao biết bao, hy vọng lại càng sâu xa, tiểu huynh không nhắc đến, đại sư huynh cũng vì đệ mà bỏ chùa ra đi, cho đến nay đã mấy mươi năm mà tung tích mờ mịt...”.

Đại Phương thiền sư tựa như đã bị những lời của Đại Ngu khơi dậy tình xưa, ông ta im lặng không nói, tựa như đang nhớ lại những chuyện năm xưa, mặt ngẩn ra.

Đại Ngu thiền sư nhú mày, đột nhiên đứng bật dậy. Ông ta chậm rãi nói: “Sư đệ được sư phụ coi trọng mới phá quy củ truyền thống của chùa Thiếu Lâm chúng ta, truyền chức chưởng môn cho đệ, nếu sư đệ không thể phát dương quang đại chùa Thiếu Lâm thì cũng đừng phụ ân đức của sư phụ, nếu tự tay xoá bỏ phái Thiếu Lâm chúng ta, không biết làm sao ăn nói với hương hồn của ân sư...”.

Đại Phương thiền sư lộ vẻ hoang mang, tựa như hiểu mà không hiểu những lời của Đại Ngu, mắt chỉ nhìn chăm chăm lên mặt ông ta một lúc lâu. Đột nhiên Đại Phương

vung cây lục ngọc Phật tượng trong tay bổ xuống đầu Đại Ngu. Đại Ngu tựa như đã biết Đại Phương không nghĩ đến tình xưa, nhưng lại sợ làm hỏng cây lục ngọc Phật tượng thể hiện cho quyền uy của chưởng môn, nên không dám vận công chống lại, chỉ đành buồn bã thở dài rồi cúi đầu. Nhưng Phương Triệu Nam đã chuẩn bị trước, chàng nào để ông ta đắc thủ, chàng lách vai một cái lướt sát lên, tay phải vỗ một chưởng vào trước ngực Đại Phương thiên sư, tay trái giật lấy cây lục ngọc Phật tượng.

Đại Phương thiên sư di chuyển hai chân, lướt ngang qua hai thước, tránh chưởng thế của Phương Triệu Nam, hạ cây lục ngọc Phật tượng xuống điểm vào huyệt đơn điền của Phương Triệu Nam. Phương Triệu Nam lướt xéo về phía trước, né tránh cú điểm của cây lục ngọc Phật tượng, hai tay phóng ra đánh liền hai chiêu. Đại Phương thiên sư phải né lần thứ hai mới tránh được hai chiêu ấy. Phương Triệu Nam ngừng tay lại, đưa mắt nhìn các cao tăng chùa Thiếu Lâm xung quanh, chỉ thấy sắc mặt của họ đều nặng nề pha lẫn chút ngạc nhiên, rõ ràng không biết ứng phó thế nào với tình cảnh trước mắt. Đại Phương thiên sư quét cây lục ngọc Phật tượng trong tay, cao giọng quát: “Đại Ngu sư huynh hãy mau đuổi người này ra khỏi đại điện”.

Đại Ngu trầm tư một lúc, nhưng cuối cùng ông ta cũng đứng dậy, trầm giọng quát: “Chùa Thiếu Lâm chúng ta xưa nay tôn trọng lục ngọc Phật lệnh, vật này xuất hiện cũng giống như tổ sư các đời giá lâm, quyền uy chí cao...”.

Phương Triệu Nam điềm nhiên cười: “Song, tại hạ không phải là đệ tử của chùa Thiếu Lâm, không cần phải tôn trọng lục ngọc Phật lệnh của quý phái...”.

Đại Ngu nói: “Nhưng lão nạp là đệ tử của chùa Thiếu Lâm, không thể không tuân theo lục ngọc Phật lệnh”.

Phương Triệu Nam nói: “Ý của lão thiên sư là muốn đuổi vãn bối ra khỏi nơi này?”.

Đại Ngu nói: “Lão nạp không thể vi phạm lục ngọc Phật lệnh, mong Phương thí chủ hiểu cho”.

Phương Triệu Nam liếc nhìn Đại Phương thiên sư, chỉ thấy mắt ông ta lộ hung quang, trong lòng biết chỉ cần mình rời khỏi đây một bước thì các cao tăng hàng chữ đại chẳng ai tránh được cái chết. Thậm chí tất cả những nhà sư đang ngồi ở ngoài bãi cỏ cũng sẽ chịu bó tay bởi giới quy trùng trùng mà phải tự sát. Nếu không may chàng đoán trúng, chùa Thiếu Lâm sẽ biến mất trên giang hồ, một đại môn phái chỉ trong một giờ ba khắc thì mảnh ngói cũng chẳng còn. Sự việc này hệ trọng như thế, chàng dù cho đắc tội với các nhà sư cũng không thể bước ra khỏi đại điện. Ý nghĩ ấy lướt qua, Phương Triệu Nam điềm nhiên cười: “Nếu vãn bối không muốn rời khỏi chốn này thì sao?”.

Đại Ngu thở dài: “Lão nạp không thể chống lại lục ngọc Phật lệnh, nếu Phương thí chủ không chịu rời khỏi nơi này, lão nạp chỉ đành đắc tội”.

Phương Triệu Nam quay lại nhìn Nam Bắc nhị quái rồi nghiêm mặt nói: “Hàng ngàn năm nay, quý tự là đại môn phái nắm giữ vận mệnh của võ lâm, người trong hắc bạch lưỡng đạo trên giang hồ đều tín ngưỡng quý phái, nhưng nay tình thế đã khác, tại hạ nếu rời khỏi nơi này thì chỉ e quý phái sẽ lập tức diệt vong, có lẽ từ nay về sau trong võ lâm không còn phái Thiếu Lâm nữa”. Mấy câu ấy từng chữ như đao như kiếm đâm sâu vào trong lòng các nhà sư ở đại điện, Đại Ngu thiền sư cũng không khỏi biến sắc, buồn bã cúi đầu rồi chấp tay niệm một tiếng Phật hiệu: “A-di-đà-Phật!”.

Phương Triệu Nam thấy các nhà sư đã bị mình thuyết phục, chàng tiếp lời: “Môn quy của quý tự nổi danh nghiêm khắc trên võ lâm, nhưng chuyện thiên hạ chẳng phải không thay đổi, hiện nay tình thế ngặt nghèo, quan hệ đến sự tồn vong của quý phái, cho nên phải quyền nghi, tại hạ nghĩ nếu trưởng lão của các đời trong chùa có linh thiêng cũng không trách cứ các vị vi phạm môn quy”.

Những lời này của chàng rất khéo léo, ngầm bảo các nhà sư Thiếu Lâm đã đối diện trước sự tồn vong, không cần phải nể sợ quyền uy của lục ngọc Phật lệnh và chưởng môn nữa.

Đại Ngu trầm nhủ: “Dụng tâm của Đại Phương sư đệ đã quá rõ ràng, quả thật y có ý dùng quyền uy của lục ngọc Phật lệnh và thân phận chưởng môn để hủy diệt chùa Thiếu Lâm, điều này chẳng giống với tính tình của y trước đây, trong đó chắc chắn có nguyên nhân gì. tình cảnh hiện nay đã rất rõ ràng, chỉ có mình mới có thể dùng thân phận sư huynh chống lại y, dù cho có vi phạm môn quy Thiếu Lâm, ngày sau cũng có thể lấy cái chết tạ tội, nhưng chùa Thiếu Lâm sẽ còn đứng mãi trong võ lâm”. Hạt giống phản kháng đã nảy mầm trong lòng ông ta, nhưng truyền thống cả ngàn năm nay và môn quy nghiêm khắc cũng trong đậm trong trí não, hai quan niệm mâu thuẫn ấy khiến ông ta chìm vào trong nỗi đau khổ vô cùng. Không khí trong đại điện đột nhiên trầm mặc, mãi một lúc lâu mà không nghe tiếng gì cả. Chợt nghe một tiếng cười quái dị vang lên như cú kêu, Bắc Quái Hoàng Luyện lạnh lùng nói: “Tên tiểu tử, người cứ nói nhiều làm gì...”.

Phương Triệu Nam đột nhiên quay đầu lại: “Hai vị lão tiền bối có biết lời hứa của bậc anh hùng nặng như thái sơn không? Hai vị đã hứa giúp vãn bối, vậy thì đây là lúc thực hiện”.

Bắc Quái Hoàng Luyện lạnh lùng hừ nói: “Thực hiện xong lời hứa, lão phu sẽ dạy cho người một bài học”. Nói chưa xong thì đột nhiên vọng lại tiếng nhạc nghe đĩnh tai nhưc óc.

Đại Phương thiên sư mặt biến sắc, vung cây lục ngọc Phật trượng bổ thẳng về phía Phương Triệu Nam, quát lớn với các nhà sư: “Mau ra tay giết chết kẻ này!”.

Dưới quyền uy của cây lục ngọc Phật trượng, các nhà sư đều muốn ra tay.

Đại Ngu thiên sư chấp tay nói: “Các vị sư đệ hãy khoan động thủ, tội phản kháng lục ngọc Phật trượng cứ để mình tiểu huynh chịu, tính tình của Đại Phương sư đệ đã thay đổi, thần trí tựa như đã bị người ta khống chế, chuyện này liên quan đến sự tồn vong của chúng ta, không thể không điều tra cho rõ ràng, sau khi điều tra rõ, tiểu huynh sẽ tự tạ tội trước pháp thân của tiên sư các đời”.

Các nhà sư trong điện thấy Đại Phương dùng quyền uy của lục ngọc Phật trượng và thân phận của chưởng môn bức tử Đại Bi, Đại Nguyên, Đại Thành, Đại Ngu, ai nấy đều cực kỳ phẫn nộ.

Đại Ngu thiên sư là người có thân phận cao nhất trong các nhà sư trong hàng chữ đại, cả chưởng môn phương trượng cũng là sư đệ của ông ta, bình thường mọi người đều kính nể ông ta. nay có ông ta ra mặt ngăn cản Đại Phương thiên sư dùng lục ngọc Phật lệnh, trong lòng họ đều có cảm giác đó là điều đương nhiên. Nhưng lúc này Đại Phương thiên sư và phát triển đã lao vào nhau, Đại Phương thiên sư một tay múa cây lục ngọc Phật trượng đánh tới, một tay không ngừng vỗ chưởng ra.

Phương Triệu Nam thì thủ nhiều công ít, chàng hiểu rõ, các nhà sư đều căm hận Đại Phương thiên sư nhưng nếu ông ta thực sự bị thương trong tay mình, họ sẽ lập tức chĩa mũi dùi sang mình.

- o O o -